

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 371/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť A. C., B., zastúpeného JUDr. M. F., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Cb 11/1995, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 13. júla 2011 doručené podanie A. C., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Cb 11/1995.

Sťažovateľ splnomocnil v konaní pred ústavným súdom prom. práv. J. C., ktorá však podľa zistenia ústavného súdu nie je zapísaná v zozname advokátov Slovenskej advokátskej komory.

Ústavný súd preto 4. augusta 2011 vyzval sťažovateľa na odstránenie tejto náležitosti sťažnosti, pričom sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 26. augusta 2011 splnomocnil svojím zastupovaním v konaní na ústavnom súde JUDr. M. F.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol, že 8. decembra 1995 podal krajskému súdu návrh na vyslovenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy o predaji podniku, ktorý bol zaregistrovaný pod sp. zn. 35 Cb 11/1995.

Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd bol v jeho veci v období rokov 1995 – 2001 „absolútne“ nečinný, keď začal konať „až na naliehanie právneho zástupcu navrhovateľa v r. 2000“, pričom prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 27. novembra 2001. V období od mája 2003 do novembra 2004 podľa názoru sťažovateľa krajský súd opäť nekonal. Dňa 26. apríla 2007 krajský súd vyhlásil rozsudok vo veci samej, ktorý Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Po odročovaní pojednávaní počas roka 2009 (2. júla 2009, 12. novembra 2009) a v roku 2010 (3. júna 2010) vyhlásil krajský súd 14. októbra 2010 rozsudok vo veci samej, proti ktorému „9. 11. 2010 bolo podané odvolanie na odvolací súd“.

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že vec sa od 15. decembra 2010 nachádza na najvyššom súde, ktorý o odvolaní dosiaľ nerozhodol.

Sťažovateľ podal 9. novembra 2010 aj sťažnosť na prietahy v konaní krajského súdu predsedníčke tohto súdu. Podpredsedníčka krajského súdu v odpovedi na sťažnosť

sťažovateľa zo 7. decembra 2010 (sp. zn. Spr 2257/2010) uznala jeho sťažnosť za čiastočne odôvodnenú.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo A. C., bytom: B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu Bratislava, v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Cb 11/1995 porušené bolo.

2. A. C. sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 8 000 €..., ktoré mu je Krajský súd Bratislava povinný zaplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu na jeho číslo účtu vedené v Č., číslo účtu...

3. Krajský súd Bratislava je povinný uhradiť A. C. trovy konania v sume 261,82 € za 2 úkony právnej pomoci (1/ prevzatie a príprava dňa 23. 08. 2011, doplnenie ústavnej sťažnosti 24. 08. 2010) v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov (jeden úkon právnej pomoci á 123,50 € + 7,41 € režijný paušál), na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. F., advokát s. r. o., sídlo: B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu základného práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti namieta postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Cb 11/1995, v ktorom podľa jeho názoru krajský súd porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zo samotnej sťažnosti sťažovateľa, ako aj zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že proti rozhodnutiu krajského súdu zo 14. októbra 2010 sťažovateľ podal odvolanie 9. novembra 2010 najvyššiemu súdu, pričom súdny spis sa od 15. decembra 2010 nachádza na najvyššom súde.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že krajský súd rozhodnutím vo veci ešte pred dorúčením sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa, a preto už nemohol v čase po doručení a aj v čase predbežného prerokovania sťažnosti žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne

priet'ahy v ňom, a teda nemohol už ani porušovať základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Keďže sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní sťažnosťou, ktorá bola ústavnému súdu doručená 13. júla 2011, t. j. v čase, keď krajský súd už vo veci nekonal, a preto k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru už nemohlo dochádzať, ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd nad rámec odôvodnenia k veci uvádza, že vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní sa už ďalšími návrhmi uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2011